שחיטה שאינה ראויה¹ היא ולא שמה שחיטה -

It is a *Shechitoh*, which is not fit, and it is not considered a *Schechitoh*

Overview

ר"ש maintains that by קדשים שחייב באחריות (where it was a נדר), the thief is liable for השלומי ד' השלומי ד' if was שוחט the [בחוץ] אמרא asked how can he be חייב, since this is a שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה maintains that a שחיטה שאינה ראויה. תוספות discusses why indeed it is a שחיטה שאינה ראויה.

לגבי ארבעה וחמשה דגמר מוטבוח² טבח והכן -

Regarding the payment of 'ד' it is the view of "ד' that מחיטה שאינה ראויה לא שמה that אינה ראויה לא שמה שחיטה, for we derive it from the פסוק of ושבות טבח וחכן that we require a שחיטה -

בר מלגבי לאו דשחוטי חוץ? דבהכי חייב רחמנא –

Excluding, however, the prohibition of שהוטי הוץ, where the תורה holds him liable in this manner even though it is a שחיטה שאינה ראויה.

asks: תוספות

ואם תאמר ואמאי חשיב ליה שחיטה שאינה ראויה -

And if you will say, but why is שחוטי חוץ considered a - שחיטה שאינה ראויה הא יכול לפדות בשעת פירכוס⁴ דבר העמדה והערכה היא כדאמרינן בפרק ב׳ דחולין (ידף לאו) - הא יכול לפדות בשעת But he can redeem it after the שהיטה, while it is convulsing, for it is still considered something which can stand and be evaluated, as the גמרא states in the second פרק of מסכת חולין

 $^{^1}$ In our גמרות the text reads א ראויה (instead of ראויה היא ולא). Others maintain that the words ולא שמה חוטה are not a part of the ד"ה of this 'תוכ' but rather are the beginning of the תוכ' and it should read .ולא שמה שחיטה לגבי ד' וה' וכו'

יוסבות (בראשית [מקץ] מג,טז) writes in ד' והי the יוסף, and by יוסף, and by יוסף, the תורה writes in (מקץ) מג,טז עבה והכן, so just as by יוסף and his brothers, it was a (כשרה, the same applies to 'ד' that it must be a ד' וה' otherwise there is no ד' וה' payment.

³ By שחוטי חוץ for שחוטי חוץ because that is the only מחיטה שאינה ראויה, and nevertheless one is שחוטי חוץ because that is the only way that this prohibition can take effect, it must be a שחיטה שאינה ל שחיטה, for once it was מסור, it is פסול and אסור. Therefore, in our case we cannot hold him liable for 'ה, since he was שחיטה, and that was a שחיטה שאינה, and that was a ראויה, for which there is no 'היוב ד' וה'.

⁴ Immediately after the שהיטה the animal is not completely dead; it is still moving somewhat. During those moments he can seemingly redeem her from הקדש, and she will be הולין, and one would be permitted to eat it, so it should be considered a שחיטה ראויה. We can understand חוספות to mean that since it can be redeemed, we should consider it as if it is redeemed, or simply let us answer that in this case it was redeemed, therefore he is liable for 'ד' וה'

⁵ Regarding the redemption of בהמות קדשים which received a מום writes (in תורה writes (in בהקותי] כז,יא-יב אי and הבהמה. The animal needs to be capable of standing (והעמיד). This animal as long as she is מפרכסת is considered בר העמדה והערכה. See following footnote # 6.

⁶ The גמרא there reads; מרא בעי העמדה והערכה והתנן שחט בה שנים או רוב שנים ועדיין היא מפרכסת הרי היא כחיה לכל דבריה.

תוספות responds to an anticipated question:⁷

ואין לך מום גדול יותר משחיטה -

And you cannot have a greater מום than שהיטה, so it can be redeemed –

תוספות rejects another reason why it cannot be redeemed:

יאין סברא לומר דלפי שנפסל שוב אין לו פדיון -And it is not logical to say that since it was invalidated by the שחיטת, it can no longer be redeemed. תוספות explains -

- דבשלמא פסול שהוא בשריפה כגון פיגול אין לו פדייה משום דמצוה לשורפו For granted that a פסול that requires burning, for instance פיגול, it can have no פדיון, because there is a מצוה to burn it -

כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כד,א) כל שבקדש פסול באש ישרף - א כדאמרינן בפרק כל שעה כסחים דף כד,א כל מבא א גמרא states in פרק כל שעה, anything which becomes קרבנות (like קרבנות) must be burnt in fire -

יה בשריפה אלא בקבורה? כדאמרינן בפרק עד כמה (בכורות דף כח,א) אבל שחיטת חוץ אינה בשריפה אלא בקבורה? אלא בקבורה שחיטי חוץ However, משנה are not burnt, but rather they are buried, as the משנה states in פרק עד כמה –

מי שאינו מומחה 10 וראה את הבכור ונשחט על פיו הרי זה יקבר 11 One who is not an expert (regarding the בכור of a בכור and he saw the בכור and he pronounced it to have a מום and the בכור on his say so, this בכור needs to be buried –

In summation; שחיטה asks why is שחוטי הוץ considered a שחיטה שאינה ראויה, when seemingly we can redeem it (like we can redeem any בעל מום while it is one (when it is still considered בר when it is certainly a בעל מום , and since there is no העמדה והערכה (only קבורה שחיטה ראויה and it will be considered a שחיטה ראויה.

א writes in נו, כג וו, נו, כג וו, א יאכל באש תשרף that איל איאכל באש השרף, from which we derive that תורה. 8 The תורה.

 $^{^7}$ כמום can be redeemed only if they acquire a מום. This animal was שודט without a מום, so how can we redeem it?

⁹ The difference between שריפה מבורה and קבורה is that when we require שריפה (like if it was פיגול, etc.) based on the לימוד of קבורה, we cannot redeem it and eat it since the תורה commands us to burn it. However, the requirement of אסורים is not אסורים בהנאה said that since שהוטי חוץ (for instance) are אסורים בהנאה, therefore we should bury it, so no one will come to derive benefit from it. Therefore, the question is, let us redeem it (and the money will be אַקרבן), and the animal can be eaten.

¹⁰ A ביהמ"ק which has a מום may be eaten by anyone. However, if it has no מום, it needed to be brought to the ביהמ"ק and eaten by מום only. When there is no קרבן is set out to pasture and when/if it receives a מום, it may be eaten. However, in order to decide whether it is a proper permanent מום, and not a temporary מום, we require a מום and render it permissible to be eaten.

¹¹ We do not trust the אינו מומחה and assume that it was not a permanent מום, and since the קרבן as a קרבן, we consider the slaughtering of this שריפה, and it requires burial, but not.

תוספות offers a possible resolution:

ומיהו לדברי המפרש דלא חשיב המפרכסת כחיה -

However, according to the one who explains that a מפרכסת is not considered as being alive (regarding העמדה והערכה, etc.) -

אלא כגון ישראל בטמאה ונכרי בטהורה דלאו שחיטה היא - Only, for instance, where a ישראל killed a non-kosher animal, or a gentile was שוחט a kosher animal, where in both these cases it is not considered a valid ישחיטה; in these cases where there was no proper שחיטה, we say that a מפרכסת is like a חיה -

דההיא דשחט בה שנים או רוב שנים ועדיין מפרכסת הרי היא כחיה דבפרק ב' דחולין (rr) לא ושם). For that ruling in the second מסכת חולין, in a case where he was שוחט two or the majority of two סימנים, and she is still מפרכסת, the rule is that she is like a live animal; that ruling -

אין משנה 13 בשום מקום 14

Is not a משנה, anywhere -

רטב ישראל בטמאה בטמאה אלא היינו ההיא דהעור והרוטב (שם דף קכא,א) דשונים ישראל רוטב (שם דר הרוטב (שם דר העור said that some תנאים אלא ממאה באסי אסי said that some בהמה נמאה אוהט who is שוחט פרכ.

אבל היכא דשחטה כתיקונה לא חשיב מפרכסת כחיה מתיישב כאן -However, where he was שוחט a kosher animal properly, a מפרכסת is not considered alive, so according to this view, the issue here is resolved -

- דשחיטת חוץ לאו בת פדייה היא כיון דשחיטה גמורה היא 16 להוציא מידי נבילה איז דשחיטת בתחסל בת כיון דשחיטה מחוטי מחוטי cannot be redeemed, since it was a complete שחיטה, to remove this animal from being a נבילה -

וגם להתירה באכילה אם היה לה פדיון -

And the שחיטה was also effective to permit it to be eaten, if the animal could have had a פדיון.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

12 This was the miline, which was a

¹² This was the ruling, which was cited previously in this תוספות (see footnote # 6).

 $^{^{13}}$ The אחלין ל,א in גמרא, הולין ל, when citing this ruling states 'והתנן' (see footnote # 6), indicating that this is a משנה. If indeed this was a שהיטת נו would be difficult to limit it only to שהיטת ממאה.

¹⁴ The אחוג ומרא האולין ל, א חוג מרא ומפרכסת מטמאה ומריק חולין קיז,ב חו משנה אולין ל, א חוג מרא ומפרכסת מטמאה ומפרכסת מטמאה ומפרכסת משנה משנה indicates that מפרכסת is still considered to be alive, since it is not מפרכסת is still considered to be alive, since it is not מטמאה טומאה שחיטה. However, that משנה states clearly that we are discussing a הממא שחיטה, where the שחיטה is ineffective. ¹⁵ A משנה (see footnote # 14), is only valid if he had intent to use it as food, and it became מוכשר לקבל טומאה ווועשר לקבל טומאה. In any event this indicates that the animal is still alive (for if it was dead, it would be מוכשר לקבל וומאה.).

¹⁶ Therefore, since the מפרכסת is effective, we can no longer consider it alive even if it is מפרכסת after the שחיטה. Once it is no longer considered alive, there can be no פדיון, for it is no longer. בר העמדה והערכה.

דהכא⁷¹ אליבא דרבי שמעון קיימי דבין רבי יוחנן ובין ריש לקיש מודו

For here we are discussing the view of ש"ה, where both ר"ל and ר"ל agree -דקדשי מזבח לרבי שמעון היו בכלל העמדה והערכה -

That according to קדשי מזכה were included in the requirement of העמדה and once they are considered dead (for it was a הציאה מיד נבילה, it is not longer בר העמדה והערכה and cannot be redeemed even if it is מפרכסת.

כדאמרינן¹⁸ בפרק בתרא דתמורה (דף לב,ב) ולא פליגי אלא אליבא דרבנן -As the מסכת states in the last פרק of מסכת, that they (ר"י ור"ל) do not argue regarding העמדה והערכה, only according to the רבנן, but not according to "ר"ש.

In summation; מירכוס answers that (there are those who say that) פירכוס is considered still alive (regarding הערכה), only if it was not a שהיטה (like הערכה), however by a שהיטה. (even מפרכסת, and therefore (even מפרכסת, and therefore she is not בכלל העמדה והערכה.

asks: תוספות

אבל מכל מקום קשה לריש לקיש אליבא דרבנן¹⁹ דקדשי מזבח לא הוי בכלל העמדה והערכה²⁰ However, there is nevertheless a difficulty on ", who maintains, according to the קדשי מובח that העמדה והערכה were not included in העמדה -

- 21כדאמר התם דלא משתמיט בשום מקום לשום תנא שיהיו נפדין As the גמרא states there in תמורה; how is it that it cannot be found in any place that any קדשי מזבה should maintain that קדשי מזבה can be redeemed even after death –

תוספות rejects a possible answer:

ודוחק לומר דמדרבנן הוא דאין נפדין –

And it is difficult to say that it is only מה"ת that they are not redeemed (but מה"ת that they are not redeemed) they can be redeemed), the reason the רבנן forbade it is -

לפי שעשה מום זה בידים כשאר מטיל מום שאין נשחט וניתר על ידי אותו מום -

¹⁷ We stated before (see footnote # 16) that since it is a שחיטה tcannot be redeemed even if it is no, since it is no longer בר העמדה והערכה (for it is considered completely dead). However there is an opinion (in תמורה לב,ב) that maintains that by קדשי מזבח (which we are discussing here [יקדשי מזבח by קדשי מזבח, there is no rule of העמדה הערכה, so they can be redeemed even after death. How have we answered the question according to this 7"; it can still be redeemed?!

¹⁸ We cite the אמר לרבנן אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה והערכה, ור"ל אמר לרבנן קדשי ב"ה ; there היו בכלל העמדה והערכה קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה וזה וזה (מודה) [מודים] לר"ש דקדשי ב"ה לא היו בכלל העמדה והערכה וקדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה.

¹⁹ See footnote # 18.

²⁰ This means that they can be נפדה even if they are dead and cannot stand up.

²¹ The question is, why are we required to bury שחוטי חוץ, when we seemingly can redeem them according to ר"ל (according to the בבר,), since they are not בר העמדה והערכה. We should be able to redeem them, since they received a מום (as תוספות stated previously regarding אין לך מום גדול מזה that אויטה.

Since he made this מום (the שהיטה) with his hands, therefore it is like any other case where one makes a מום, that the animal cannot be slaughtered and permitted to be eaten on account of this מום, which he placed there intentionally. מוספות מדרבנן is only מדרבנן.

מוספות answers:

ויש לומר דמום שהוא מחיים חשיב מום לפדות על ידו -

And one can say that a מום which the animal received while it is alive is considered a אחר מיתה, that we can redeem the animal on account of this מום, even אחר מיתה -

יאבל מום דלאחר מיתה לא חשיב מום בי כדתניא בסוף תמורה (t,x) בהדיא השיב מום דלאחר מיתה אבל מום שהיטה here), is not considered a מום, as the ברייתא taught explicitly at the end of מסכת תמורה -

מתו תמימים יקברו בעלי מומים יפדו דלא בעי העמדה והערכה 23 ואפילו הכי תמימים יקברו: If the קדשי מובח died unblemished they should be buried, if however, they were קדשי מובח (before they died) they can be redeemed, for בעלי מומים do not require העמדה העמדה but nevertheless (even though קדשי מובח do not require העמדה והערכה), unblemished קדשי מובח are to be buried.

Summary

There is no concept of מפרכסת if it was a שחיטה המתרת. A מום is considered a valid, only if the animal is alive

Thinking it over

- 1. תוספות writes the reason קדשי מזבח cannot be redeemed after שחיטה, because it is a However as soon as he nicks the שחיטה (the esophagus), it is considered a בעל מום and the animal is still alive, so why cannot it be redeemed since it is a מום מחיים $?^{25}$
- 2. Does תוספות last answer (that a מום שלאחר מיתה is not considered a מום לפדות), answer only the last question of תוספות (on $(-1)^{1}$), or does this answer the original question of תוספות (when we maintain that a מפרכסת is considered כחי regarding העמדה והערכה $(-1)^{26}$

²² See 'Thinking it over'.

²³ This fits according to רבנן as he explains the רבנן (see footnote # 18).

²⁴ See footnote # 22.

²⁵ See חידושי ר' עקיבא איגר.

²⁶ See משה נחלת.